

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.201/2014/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. december 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **az I.rendű vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2013. október 21. napján kihirdetett **6.B.85/2011/60.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét megváltoztatja az alábbiak szerint:

V. r. vádlott bűnösségét befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés] tekinti megállapítotttnak.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén abból az V. r. vádlott legkorábban, a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételét 80 (nyolcvan) napi tételre e n y h í t i.

Az egy napi tétel összegét 2.500.- (kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott 200.000.- (kettőszázezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 80 (nyolcvan) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

VIII. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételét 50 (ötven) napi tételre e n y h í t i .

Az egy napi tétel összegét 2.500.- (kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott 125.000.- (egyszázhuszonötezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 50 (ötven) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyebekben az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

I. r. vádlott esetében a pénzbüntetésbe beszámított előzetes fogvatartás, illetve házi őrizet összesen - helyesen - 57 napnak felel meg.

Kötelezi a IV., VII., IX. r. vádlottakat személyenként 11.430.- (tizenegyezer-négyszázharminc) forint, a VIII. r. vádlottat 36.000.- (harminchatezer) forint a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Megállapítja, hogy az I. r. és az V. r. vádlott második keresztnéve **[utónév]**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság bűnösnek mondta ki I. r. vádlottat hivatali visszaélés büntetében [1978. évi IV. tv. 225. §] és felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében [1978. évi IV. tv. 21. § (1) bekezdés és 225. §],

II. r. vádlottat hivatali visszaélés büntetében [1978. évi IV. törvény 225. §],

III. r. vádlottat felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében [1978. évi IV. tv. 21. § (1) bekezdés, 225. §],

IV. r. vádlottat felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében [1978. évi IV. tv. 21. § (1) bekezdés 225. §],

V. r. vádlottat befolyással üzérkedés büntetében [1978. évi IV. tv. 256. § (1) bekezdés],

VI. r. vádlottat közokirat-hamisítás büntetében [1978. évi IV. tv. 274. § (1) bekezdés c) pont],

- VII. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [1978. évi IV. tv. 21. § (2) bekezdés, 274. § (1) bekezdés c) pont],

VIII. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntetében [1978. évi IV. tv. 21. § (2) bekezdés, 256. § (1) bekezdés],

IX. r. vádlottat vesztegetés büntetében [1978. évi IV. tv. 253. § (1) bekezdés],

X. r. vádlottat vesztegetés büntetében [1978. évi IV. tv. 253. § (1) bekezdés].

Ezért I. r. vádlottat 120, II. r. vádlottat 100, III. r. vádlottat 150, VI. r. vádlottat 60, VIII. r. vádlottat 100, IX. r. vádlottat 40, X. r. vádlottat 40 napi tétel pénzbüntetésre,

V. r. vádlottat 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 50 napi tétel pénzbüntetésre ítélte,

A IV. r. és VII. r. vádlottakat 1 évre próbára bocsátotta.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét I., II., III. és VI. r. vádlottak esetében egyezően 3.000.- forintban, V. és VIII. r. vádlott esetében 5.000.- forintban, IX. r. és X. r. vádlott esetében 2.500.- forintban állapította meg.

Úgy rendelkezett, hogy meg nem fizetés esetén az I. r. vádlottal szemben kiszabott 360.000.-forint pénzbüntetést 120 napi,

II. r. vádlottnál a 300.000.- forintot 100 napi,

III. r. vádlottnál a 450.000.- forintot 150 napi,

V. r. vádlottnál a 250.000.- forintot 50 napi,

VI. r. vádlottnál a 180. 000.- forintot 60 napi,

VIII. r. vádlottnál az 500.000.- forintot 100 napi,

IX. r. és X. r. vádlottaknál a személyenként 100.000.- forintot 40-40 napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A kiszabott pénzbüntetésbe az I. r. vádlott esetében a 2011. január 11. napjától 2011. január 13. napjáig őrizetben, majd 2011. január 13. napjától 2011. március 8. napjáig házi őrizetben töltött időt beszámította akként, hogy egy napi tétel pénzbüntetésnek egy napi előzetes fogvatartás, illetve egy napi házi őrizet - összesen 54 nap - felel meg.

V. r. vádlott esetében a szabadságvesztésbe végrehajtásának elrendelése esetén abba a vádlott által 2011. január 11. napjától 2011. május 10. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

Az V. r. vádlottal szemben 20.000.- forint vagyonekobzást is alkalmazott.

Kötelezte a IV., VII. és IX. r. vádlottakat, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 86.500.- forint, a VIII. r. vádlott 63.000.- forint, a X. r. vádlott 70.770.- forint bünygyi költséget.

8.010.- forint bünygyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.
Az I. r. vádlottat az ellene 1 rb. hivatali visszaélés büntette [1978. évi IV. tv. 225. §],

az V. r. vádlottat 1 rb. befolyással üzérkedés büntette [1978. évi IV. tv. 256. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont], 1 rb. befolyással üzérkedés büntette [1978. évi IV. tv. 256. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont] és felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette [1978. évi IV. tv. 225. §],

VI. r. vádlottat 1 rb. vesztegetés büntette [1978. évi IV. tv. 253. § (1) és (2) bekezdés],

VIII. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntette [1978. évi IV. tv. 256. § (1) és (2) bekezdés a) pont] miatt emelt alól felmentette.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, az I. r., V. r., VI. r. r., VIII. r. vádlottak terhére a részfelmentés miatt, bűnösség megállapítása, és a büntetések súlyosítása, mégpedig végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett és az V. r. vádlott esetében hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, míg II. r., III. r., IX. r. és X. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása, és szintén végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében. Az I. r. és az V. r. vádlott vonatkozásában megállapított 3. tényállást hiányosnak és ezáltal a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja alapján megalapozatlannak tartotta, ezért a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak kiegészítését indítványozta azzal, hogy az I. r. vádlott az V. r. vádlott kérésére hivatali helyzetével visszaélve végzett kereséseket **(név)-vel** kapcsolatban a rendőrségi nyilvántartásokban, majd annak eredményét jogtalan előnyszerzés céljából V. r. vádlottal közölte. Ezen tényállásra alapítottn indítványozta a két vádlott bűnösségének megállapítását az 1978. évi IV. tv. 225. §-ába ütköző hivatali visszaélés büntettében, az I. r. vádlott esetében mint tettes, az V. r. vádlott esetében mint felbujtó.

Az I. r. vádlott és védője részben felmentésért, részben enyhítésért,

a II. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért,

a III. r. vádlott védője enyhítésért,

a IV. r. vádlott védője felmentésért,

az V. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért,

a VII. r. vádlott védője felmentésért,

a VIII. r. vádlott védője felmentésért,

a IX. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért,

a X. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.377/2011/5-I. számú indítványában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn. Az I. r. és az V. r. vádlottat érintő, 3. tényállás kivételével az V. r., a VI. r. és a VIII. r. vádlottak vonatkozásában az ügyészi fellebbezést a felmentést támadó részében visszavonta. Egyébként az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy a 3. tényállásnak az ügyészi indítvány szerinti kiegészítése mellett az ítélet tábla I. r. és V. r. vádlott bűnösségét további 1 rb. hivatali visszaélés büntettében [1978. évi IV. tv. 225. §] állapítsa meg, melyet az V. r. vádlott felbujtóként követett el, és az I. r., II. r., III. r., VI. r., VIII. r., IX. r. és X. r. vádlottak büntetését súlyosítsa akként, hogy pénzbüntetés helyett végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést, az I. r. és V. r. vádlottak esetében pedig, végrehajtásában hosszabb tartamú próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki, egyebekben az első fokú ítéletet az I. r. és V. r. vádlottak nevének pontosítása mellett, valamennyi vádlott vonatkozásában helyes indokainál fogva hagyja helyben.

További súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni az I. r. és V. r. vádlottak terhére a további bűncselekményekben való marasztalásukat, I. r. vádlott esetében a halmazatot, valamint I. és II. r. vádlottak esetében, hogy cselekményük alkalmas volt a rendőrségbe vetett közbizalom

megingatására.

A Legfőbb Ügyészség Büntetőbírószági Ügyek Főosztálya a 2014. június 18. napján kelt, Bf.806/2014/13. számú határozatával az ügyben a másodfokú bíróság mellett működő ügyész feladatainak ellátására a Szegedi Fellebbviteli Főügyészséget jelölte ki.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője (ügyészi szám: Bf.338/2014/1.) a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy mivel a tényálláshoz kötöttség miatt a 3. tényállással kapcsolatban a Be. 352. § (1) bekezdése szerinti eltérő tényállás megállapítására csak hatályon kívül helyezés mellett lenne lehetőség, e tényállás kiegészítésére vonatkozó ügyészi indítványt visszavonta. Ennek ellenére viszont, arra alapítottnak, hogy az I. r. vádlott részéről a rendőrségi nyilvántartásban a keresés célzottan személyre történt, továbbra is indítványozta az I. r. és az V. r. vádlottak bűnösségének e cselekményben történő megállapítását is, az ügyészi indítvány szerint, a BH 2013. 146. számú eseti döntésre hivatkozással. Ugyanakkor arra figyelemmel, hogy az I-III. r., V. r., VI. r., VIII-X. r. vádlottak esetében végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása került indítványozásra, és ez esetben a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. tv. (továbbiakban Btk.) alapján enyhébb, e vádlottak vonatkozásában a terhükre megállapított cselekményeknek az e törvény szerinti minősítését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A felmentést támadó ügyészi fellebbezés visszavonása következtében az első fokú ítélet felmentő rendelkezései - az I. r. és V. r. vádlott esetében a hivatali visszaélés büntette (3. tényállás) kivételével - 2014. június 5. napján (az ügyészi indítvány bírósághoz érkezésének napja) jogerőre emelkedtek.

A másodfokú eljárásban az I. r., II. r. és V. r. vádlottak védői a fellebbezéseiket írásban is indokolták. A fellebbezési nyilvános ülésen a védők a fellebbezéseket részben módosítva tartották fenn, melyekhez a fellebbezési nyilvános ülésen megjelent I. r., II. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak is csatlakoztak.

Az I. r. vádlott védőjének álláspontja szerint az I. r. vádlott terhére megállapított 5. tényállási cselekmény nem bűncselekmény, csupán fegyelemsértés, mert a hivatali visszaélés célzatos bűncselekmény, az elkövető célja a bűncselekmény során a jogtalan haszonszerzés. A szándékos kötelességszegés önmagában, célzat nélkül, nem bűncselekmény. Kétségtelen, hogy az I. r. vádlott magáncélra belépett a rendőrség gépjármű nyilvántartási rendszerébe, de csak megnézte az adatokat, nem nyomtatta ki és senkinek nem adta ki. A 6. tényállással kapcsolatban pedig nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, illetve a bizonyítékok nem cáfolták kétséget kizáróan és egyértelműen az érintett vádlottak és a tanúk által előadottakat, miszerint az intézkedés során a III. r. vádlott megtalálta a „P”-s rendszámhoz tartozó iratait, és ezért engedte őt tovább intézkedés és szankció alkalmazása nélkül a II. r. vádlott. Az első fokú ítélete indokolásának e része álláspontja szerint iratellenes is abban, hogy a III. r. vádlott volt az, aki telefonon felhívta az I. r. vádlottat. Mindezekre tekintettel az 5. tényállással kapcsolatban bűncselekmény hiányában, a 6. tényállással kapcsolatban bizonyítottság hiányában indítványozta az I. r. vádlott felmentését.

A II. r. vádlott védője eljárási szabálysértésként észrevételezte, hogy az I. r., II. r. és a III. r. vádlottaknak az első gyanúsítottkénti kihallgatásuk során a kötelezően előírt védelem lehetősége a Be. 48. § (1) bekezdésének megfelelően nem volt biztosítva. Mivel a 8/2013. (III.1.) AB határozat is azt rögzíti, hogy ha a védő a kihallgatás helyéről és idejéről igazolható módon nem került értesítésre a vallomás bizonyítékként nem értékelhető, álláspontja szerint, ezen vádlottak ekkor tett

nyilatkozatát, illetve vallomását a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni.

Ugyanakkor a bizonyítékok köréből kirekesztendőnek tartotta a titkos információgyűjtés során beszerzett telefonlehallgatások anyagát is, mert a megfigyelés befejezését követően nem haladéktalanul került sor a feljelentés megtételére, másrészt a nyomozási bíró nem a Be. 214. § (1) bekezdésében írt háromnapos határidőt betartva engedélyezte azok felhasználását, hanem amikor azt már nem tehette volna meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó indítványa alapján hozott végzésében a bizonyítékok felhasználhatóságának törvényességét nem indokolta meg.

Ezen eljárási szabálysértésekkel a vonatkozó cselekményekkel érintett vádlottak védői is egyetértettek, és megállapításukat ők is indítványozták.

A II. r. vádlott védője kifogásolta még, hogy a telefonlehallgatásokat tartalmazó CD lemez nem került lefoglalásra, ezért annak anyagát is kérte a bizonyítékok közül kirekeszteni.

A II. r. vádlott terhére rótt cselekménnyel kapcsolatban, mivel a titkos információgyűjtés során beszerzett adatok nem zárják ki, hogy az iratok a rendőri ellenőrzés során előkerültek, és ezt az I. r. és a II. r. vádlott sem tartotta kizártnak, elsősorban a II. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodsorban bűnösségének megállapítása esetén a 2012. évi C. törvény alkalmazását és jóval enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A III. r. vádlott védője a vádlott életkörülményeinek változása és felbujtó volta miatt indítványozta a kiszabott pénzbüntetés jelentős enyhítését.

A IV. r. vádlott védőjének álláspontja szerint a IV. r. vádlott részéről a szándékosság nem állapítható meg, mivel kérése az I. r. vádlott felé az volt, hogy csak akkor nézze meg az adatokat, ha hivatalosan lehetséges. Ugyanakkor jogtalan hátrány okozása, illetve jogtalan előny szerzése sem történt. Ezért, elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában indítványozta a IV. r. vádlott felmentését.

Az V. r. vádlott védője az V. r. vádlott felmentését elsősorban megalapozatlanság okából, másodsorban bizonyítottság hiányában indítványozta. Álláspontja szerint olyan egyértelmű adat, amely a büntetőjogi felelősséget megalapozó bizonyossággal bizonyítaná a vádlott terhére megállapított bűncselekményt, nem állapítható meg. A büntetés enyhítését a rendkívül jelentős időmúlásra, a hosszan tartó büntetőeljárásra, a cselekmény elkövetésének körülményeire, és az V. r. vádlott egészségi állapotára figyelemmel indítványozta, és az V. r. vádlott előzetes bírósági mentesítésben való részesítését is kérte.

A VI. r. vádlott védőjének álláspontja szerint az ügyészi indítvány szerinti büntetés súlyosítás nem indokolt, az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány elégséges. Ezért az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A VII. r. vádlott védőjének álláspontja szerint, mivel a VII. r. vádlott személyi körülményei lehetővé tették, hogy lakásának egy részét használatra másnak átengedje, ezért valótlan adat nem került közokiratba. Erre figyelemmel a VII. r. vádlott felmentését elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában indítványozta.

A VIII. r. vádlott védőjének álláspontja szerint az első fokú ítélet tényállása hiányos, téves következtetéseken alapul, ezért megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Arra figyelemmel, hogy a VIII. r. vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy szándékos bűncselekményhez nyújt segítséget, bűnsegédi magatartása nem állapítható meg. Ezért bűncselekmény hiányában indítványozta a VIII. r. vádlott felmentését, és másodsorban az

időmúlásra, a vádlott büntetlen előéletére, bűnsegédi minőségére, valamint anyagi viszonyaira is tekintettel a pénzbüntetés enyhítését.

A IX. r. vádlott védője arra figyelemmel, miszerint a IX. r. vádlott nem tudott arról, hogy az általa átadott pénz hivatalos személyhez került volna, a IX. r. vádlott felmentését elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában indítványozta. Bűnösség megállapítása esetén a IX. r. vádlottal szemben pénzbüntetés helyett intézkedés alkalmazását kérte.

Az ítélőtábla a fellebbezéseket - a III. r. és a VIII. r. vádlottak védői enyhítésre irányuló fellebbezései kivételével - alaptalannak tartotta. Nem osztotta a védőknek az eljárási szabálysértések megállapítására irányuló indítványát.

Az iratokból megállapítható, hogy az I. r., II. r. és a III. r. vádlottakat a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészség 2011. január 11. napján történt előállításuk után hallgatta ki először gyanúsítottként. A Be. 179. § (3) bekezdése alapján mindhárom vádlottat figyelmeztették, hogy védőt választhat, illetőleg védő kirendelését kérheti továbbá, hogy ha az eljárásban védő részvétele kötelező, és ha három napon belül nem hatalmaznak meg védőt, az ügyész rendel ki védőt, de ha kijelentik, hogy nem kívánnak védőt megbízni az ügyész nyomban védőt rendel ki. Erre mindhárom vádlott úgy nyilatkozott, hogy védőt kívánnak meghatalmazni. Ezért, védő kirendelésére nem került sor, a vádlottakat védő részvétele nélkül hallgatták ki gyanúsítottként. A védelem mindhárom vádlott vonatkozásában a Be. 46. § a) pontja alapján volt kötelező. Ezen kihallgatásuk során az I. r. és a II. r. vádlottak a vallomástételt megtagadták, a III. r. vádlott vallomást tett, de úgy nyilatkozott, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el, a gyanúsítás tárgyát képező cselekményre nem is emlékszik (nyomozati iratok 3. kötet 751-759., 799-805., 833-841. oldalai).

A Be. 48. § (1) bekezdés 3. mondata szerint kizárólag a fogva lévő terhelt esetén köteles a hatóság a védőt legkésőbb, a terhelt első kihallgatásáig kirendelni, és ugyanezen jogszabályhely 4. mondata ugyancsak a fogva lévő terhelt esetében teszi a hatóság köteleességévé, hogy a kirendelő határozatban tájékoztassa a védőt a terhelt fogvatartásának helyéről, valamint kihallgatásának tervezett helyéről és idejéről. Az I. r., II. r. és III. r. vádlottak nem voltak fogva.

Kétségtelen, hogy a Be. 46. § a) és c) - f) pontjaiban szabályozott kötelező védelem további eseteiben olyan időben kell a védő kirendelésének megtörténnie, hogy a terhelt kihallgatása és eljárási jogainak gyakorlása védő részvétele mellett történhessen. Ez azonban csak az első kihallgatást követő kihallgatásokra vonatkozik. A kötelező védelem ugyanis koránt sem vonja maga után azt, hogy a védő jelenléte a büntetőeljárás mindegyik fázisában és minden egyes büntetőeljárási cselekménynél mellőzhetetlen lenne. Így nem sérült eljárási szabály, amikor az I. r., II. r. és III. r. vádlottakat gyanúsítottként először védő távollétében hallgatták ki, mert az akkor fennálló Be. 46. § a) pontja szerinti kötelező védelemre tekintettel felhívták a figyelmüket arra, hogy amennyiben három napon belül nem hatalmaznak meg védőt, a hatóság rendel ki (BH 1998. 117.). Ezt az elvet tükrözi a BH 1999. 495. számú jogeset is. Mindezekre figyelemmel az I. r., II. r. és III. r. vádlottaknak védők részvétele nélkül történt kihallgatásával nem sértett a nyomozó hatóság eljárási szabályt, mint ahogyan az elsőfokú bíróság sem, amikor az arról felvett jegyzőkönyveket bizonyítási eszközként értékelte.

A II. r. vádlott védője által hivatkozott 8/2013. (III. 1.) AB határozat vonatkozó rendelkezése arra az esetre vonatkozik, amikor a gyanúsítottnak az első kihallgatásának időpontjában már volt kirendelt védője és ez esetben mulasztotta el a nyomozó hatóság a gyanúsított kihallgatásának tervezett

időpontjáról a védő értesítését (AB határozat indokolása I/3. pont).

Az I. r. és a II. r. vádlottakat ugyancsak 2011. január 11. napján, egy másik időpontban, folytatólagosan is kihallgatták gyanúsítottként, de ez az ítéletábra álláspontja szerint már nem tekinthető első, hanem második kihallgatásnak. Ekkorra az I. r. vádlott őrizetben volt, így vonatkozásában a védelem a Be. 46. § b) pontja alapján is kötelező lett. A vádlottak ezen kihallgatása is védő részvétele nélkül történt, de az Alkotmánybíróság fenti számú határozatának IV/30. pontja értelmében a védői jelenlét hiánya a gyanúsított folytatólagos kihallgatásainál sem jelenti a védelemhez való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását, ugyanis ennek szankcionálása a bűnügyi nyomozások gyors és időszerű teljesítése ellen hathat.

A folytatólagos gyanúsított ki hallgatás során mindkét vádlott vallomást tett, az I. r. vádlott a gyanúsítás szerinti bűncselekményeket nem ismerte be, a II. r. vádlott miután ismertették vele a közte és az I. r. vádlott között rögzített beszélgetést úgy nyilatkozott, az I. r. vádlottat mint kollégáját ismeri, de a beszélgetésre, és a kérdéses ügyre nem emlékszik (nyomozati iratok 3. kötet 807-809., 843-847. oldal). Az elsőfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak ezen vallomásait is bizonyítás anyagává tette és értékelte, de nem fogadta el. Az érintett cselekményekben a vádlottak elítélését nem ezek a vallomások, hanem más bizonyítékok alapozták meg. Az említett határozatában az Alkotmánybíróság sem állapította meg ilyen indokra alapítot tan a vizsgált ítélet alaptörvényellenességét a védelem jogának sérelme miatt, hanem az alkotmányjogi panaszt elutasította, mert a panasszal érintett büntetőügyben nem a kifogásolt terhelti vallomás alapozta meg az elítélést, és a vallomás nem befolyásolta érdemben a kifogásolt bírósági ítéletet. Erre figyelemmel, és mivel az I. r. és a II. r. vádlottak második gyanúsított i vallomásának a bizonyítékok köréből való kirekesztése sem eredményezné eltérő tényállás megállapítását, az ítéletábra az erre vonatkozó védői indítványnak nem adott helyt.

Ami a titkos információgyűjtés anyagának bizonyítás anyagává tétele mellőzésével kapcsolatos védői indítványt illeti, az ítéletábra az elsőfokú bíróság e tárg yban, a 2012. április 26. napján tartott tárgyaláson meghozott 6.B.85/2011/31. számú végzésével és annak indokaival egyetértett. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a titkos információgyűjtéstől a feljelentés megtételéig eltelt 28 nap miért felelt meg az akkor hatályos Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontja és a követendő bírói gyakorlat szerinti haladéktalanság követelményének.

Helyesen hivatkozott arra is, hogy az akkor hatályos Be. 207. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a Be. 214. § (1) bekezdése alapján a nyomozási bírónak három napon belül kellett dönten i a titkos adatszerzés engedélyezéséről és helyesen állapította meg, hogy jelen esetben a felhasználást engedélyező végzés meghozatalára hat nap múlva került sor. Elkerülte viszont az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy az ügyészi indítvány kelte - 2010. szeptember 15. napja - és a nyomozási bíró végzésének meghozatala - 2010. szeptember 21. napja - között két munkaszüneti nap is volt. Mivel az ügyészi indítvány keltétől számított harmadik nap - 2010. szeptember 18. napja - munkaszüneti, szombati nap volt, ezért a három nap a következő munkanapon, 2010. szeptember 20. napján (hétfőn) telt le. Ez viszont az ügyészi indítvány keltétől számított idő, és arra nincs adat, hogy az a bíróságra mikor érkezett. Ennek azért van jelentősége, mert a nyomozási bíró az indítvány előterjesztésétől számított három napon belül köteles dönten i. Ilyen körülmények mellett, mivel az ügyészi indítvány keltéhez képest is csak egy nap a határidő eltolódás, kétséget kizáró módon nem állítható, hogy a nyomozási bíró végzését nem a vonatkozó jogszabálynak megfelelően hozta meg. Ezért, mindezek figyelembe vétele mellett is, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a II. r. vádlott védőjének a titkos információgyűjtés során keletkezett adatok bizonyítékok köréből történő kirekesztésére irányuló indítványát elutasította, és az így gyűjtött anyagot bizonyítékként figyelembe vette és értékelte.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a telefonlehallgatásokat tartalmazó CD lemez bizonyítékként történő felhasználásával sem történt eljárási szabálysértés. Kétségtelen, hogy nem került lefoglalásra, mivel nem bűnjel, éppen ezért ugyanúgy mint más okirat, a nyomozati iratok részét képezi. Egyébként, a tárgyalás megismétlése után nem is került meghallgatásra, ezután a bíróság már csak a telefonbeszélgetések leírását ismertette (első fokú 52. és 58. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Amennyiben lefoglalására is került volna sor, a bíróság is dönthetett volna úgy, hogy az iratokhoz csatolását rendeli el.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok egybehangzó adataira, és vádlottak fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel kiegészítette, illetve helyesbítette az alábbiak szerint:

II. r. vádlott havonta nettó 50.701.- forint illetményt kap.

III. r. vádlott jelenleg elvált családi állapotú és havonta 22.800.- forint foglalkozást helyettesítő támogatásban részesül.

V. r. vádlott büntetett előéletű.

VIII. r. vádlott havi jövedelme 100-110.000.- forint, férje 29.090.- forint rokkantsági nyugdíjban részesül, a vádlott lánya, VII. r. vádlott munkanélküli, akinek eltartásáról szintén a VIII. r. vádlott gondoskodik.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az ítélet tábla a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel ítélezésének alapjául elfogadta.

A vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak védekezésével szemben a terhelő bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. Az eljárás során ellentétes bizonyítékok is felszínre kerültek, de a lehallgatási anyagok objektív bizonyítékul szolgáltak. Így, a tényállás kétséget kizáró módon megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat részletesen számba vette és külön-külön, valamint egymással összevetve is értékelte. Részletesen megindokolta, hogy az egyes bizonyítékok miért nem fogadhatók el, és helyesen járt el, amikor az ellentmondást és az önellentmondást tartalmazó vádlotti védekezéseket nem fogadta el. A tényállás alapját alátámasztották az okirati bizonyítékok is. Helytálló következtetéssel állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a hivatali visszaélésnek minősülő cselekményeket milyen magatartások alapozták meg.

A fenti bizonyíték értékelés mellett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért az eltérő tényállás megállapítására és a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az első fokú ítélet indokolása a 24. oldal utolsó és a 25. oldal első bekezdésében csupán annyiban szorul helyesbítésre, hogy III. r. vádlott nem ő maga, hanem kérésére egy ismerőse hívta fel telefonon I. r. vádlottat. Az indokolás

szerinti szöveg ugyanis ellentétes a megállapított tényállással (első fokú ítélet 6. tényállás 13. oldal 2. bekezdése).

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére, és az V. r. vádlott cselekménye (4. tényállás) kivételével, a vádlottak cselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette.

Helyesen járt el akkor is, amikor az I. r. és az V. r. vádlottakat a 3. tényállási cselekmény (hivatali visszaélés büntette) miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

Kétségtelen, hogy az V. r. vádlott **(név)**-vel kapcsolatban személyre keresett rá a rendőrség robotzsaru rendszerében de, **(név)** adatai közlésének célja nem volt megállapítható, viszont szolgálati érdeket is kimerített annak megismerése, hogy nevezettet valójában körözik-e. Ilyen körülmények mellett az ügyészi indítvánnyal szemben, az irányadó tényállás alapján sem állapítható meg az I. r. és az V. r. vádlottak bűnössége e cselekményben.

Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott esetében az elkövetéskor hatályos Btk-t alkalmazta. Ezáltal, az V. r. vádlott kivételével helyesen járt el. Viszont, az V. r. vádlott vonatkozásában, mivel felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására került sor, és a jelenleg hatályos Btk-nak (2012. évi C. törvény) a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezése kedvezőbb, ez enyhébb elbírálás címén az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazására ad alapot [4/2013. (X.14. BK vélemény)]. Ezért az ítélőtábla az V. r. vádlott vonatkozásában az elbíráláskor hatályos Btk-t alkalmazta, és ennek megfelelően bűnösségét a Btk. 299. § (1) bekezdésébe ütköző befolyással üzérkedés büntetében tekintette megállapítotttnak.

A bűnösségi körülményeket az ítélőtábla az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Az I. r. vádlott vonatkozásában a részbeni, a III. r. vádlott vonatkozásában a ténybeli beismerés enyhítő körülményként való értékelését mellőzte, ugyanis bűnösségüket nem ismerték be, és csak a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás enyhítő körülmény, ha az részbeni beismerés is [BKv 56. II/11. pont]

V. r. vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte az igazolt betegségeit, VII. r. és VIII. r. vádlottaknál a bűnsegédi minőséget.

Az I. r. és II. r. vádlottak esetében az ügyész által indítványozott azon körülményt, hogy cselekményük alkalmas volt a rendőrségbe vetett közbizalom megingatására, súlyosító körülményként nem értékelte, hiszen a cselekményüket éppen a hivatali helyzetükkel való visszaélés minősíti.

A bűnösségi körülmények fenti kiegészítése, illetve helyesbítése mellett az ítélőtábla úgy találta, hogy a III. r. és a VIII. r. vádlottak kivételével az I. r., II. r., V. r., VI. r. és VIII-X. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések arányosak.

Az elsőfokú bíróság a pénzbüntetéseket a vádlottak cselekményei tárgyi súlyával arányban állapította meg, és a napi tételek összegének meghatározása is a vagyoni, jövedelmei viszonyaiknak megfelelően történt azzal, hogy az I. r. vádlott esetében nyilvánvalóan halmazati büntetésként került kiszabásra, melyre való utalást az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor IV. r. és VII. r. vádlottakkal szemben intézkedés, 1-1 évi próbára bocsátás alkalmazását is elegendőnek találta.

A vádlottak közül az V. r. vádlott bűncselekményének büntetési tétele 1-5 évig terjedő szabadságvesztés. Kétségtelen, hogy az V. r. vádlott esetében is nyomatékos enyhítő körülmény az időmúlás és, hogy hosszú ideig állt a büntetőeljárás hatálya alatt, de többször volt büntetve vagyon elleni bűncselekmények miatt. Ezért, az ítéletábra álláspontja szerint is, vele szemben a törvényi minimumban meghatározott 1 év szabadságvesztés arányos. Az enyhítő körülményekre, különösen a betegségeire tekintettel törvényes annak próbaidőre történő felfüggesztése és a felfüggesztés időtartama is helyes. A haszonszerzés céljából történt elkövetés miatt törvényes a szabadságvesztés mellett a pénzbüntetés kiszabása és annak mértéke, valamint a vagyonelkobzás is. Az irányadó tényállás szerint az V. r. vádlott pénzt kért, a IX. r. vádlott büntető ügyének intézéséért. Ilyen elkövetési magatartás mellett az ítéletábra álláspontja szerint a többszörösen büntetett előéletű V. r. vádlott előzetes bírósági mentesítésre - védője kérelmével szemben - nem érdemes.

Az elbíráláskori Btk. alkalmazása mellett az V. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésén, végrehajtásának elrendelése esetén a börtön végrehajtási fokozat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontján, a pénzbüntetés kiszabása és mértéke felőli rendelkezés a Btk. 50. § (1)-(3) bekezdésén, meg nem fizetése esetén az átváltoztatásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 51. § (1) bekezdésén, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén, a vagyonelkobzás felőli rendelkezés a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontján alapul.

III. r. vádlott nem közvetlenül, hanem közvetett módon, ismerősen keresztül lépett kapcsolatba az I. r. vádlottal. VIII. r. vádlott pedig a terhére megállapított bűncselekménynek csupán bűnsegédje volt. Mindkét vádlott büntetlen előéletű.

Ilyen körülmények mellett az ítéletábra álláspontja szerint esetükben, az elsőfokú bíróság által megállapított pénzbüntetés napi tételeinek száma túl súlyos. Ezért azt a III. r. vádlottnál 80, a VIII. r. vádlottnál 50 napi tételre enyhítette. Ugyanakkor mindkét vádlottnál a megváltozott és rosszabb jövedelmi viszonyaikra tekintettel a pénzbüntetés egy napi tételének összege is magas, ezért egyezően 2.500.- forintban állapította meg. Így, a III. r. vádlottal szemben kiszabott 200.000.- forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 80 napi, a VIII. r. vádlottal szemben kiszabott 125.000.- forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 50 napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A többi vádlott esetében a büntetések enyhítésére, illetve büntetés helyett intézkedés alkalmazására az ítéletábra nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett V. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, ezért az ítéletábra úgy rendelkezett, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján, abból legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott esetében a pénzbüntetésbe beszámított előzetes fogvatartás, illetve házi őrizet napjait nyilvánvaló számítási hiba miatt helytelenül állapított meg, mert az helyesen: 57 napnak felel meg.

A másodfokú eljárásban a IV. r., a VII. r. és a IX. r. vádlottak védőinek díjával személyenként 11.430.- forint, a VIII. r. vádlott védőjének díjával 36.000.- forint bűnügyi költség merült fel,

melynek megfizetésére a IV. r., VII. r., IX. r. és VIII. r. vádlottakat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Az iratokból kitűnően az I. és az V. r. vádlottak második keresztnéve [utónév], ezért az ítélőtábla ezt ennek alapján megállapította.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság az V. r. vádlott elmeorvos-szakértői vizsgálatával felmerült 36.830.- forint szakértői díj (elsőfokú iratok 43. sorszám) megállapításáról nem rendelkezett. Mivel megállapítása esetén ez az V. r. vádlottat terhelő bünyügyi költség, ezért felhívja az ítélőtábla, hogy annak megállapítása után e felől, a Be. 578. §-a alapján, különleges eljárás keretében rendelkezzen.

Szeged, 2014. december 9.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélőtábla 12.Bf.201/2014/17. számú és a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.85/2011/60. számú ítéletének, a jelen ítélettel meg nem változtatott része, az I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., IX. r. és X. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerős, és az V. r. vádlott esetében fel nem függesztett részében, végrehajtható.

Szeged, 2014. december 9.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke